ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΓΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΜΟΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Μόλις ὁ κ[illegible]ύριος Ἐρτιὲ τελείωσε τὸ ποῦρο του κ' ἔπιε τὸν καφέ του, σηκώθηκε ἀπ[illegible] τὸ τραπέζι.

— Ἡ ὥρα δύο κιόλας, εἶπε. Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω... Δὲ μοῦ λές, θὰ βγῆς καὶ σ[illegible]μπρα ἔξω ; .. Μήπως σκοπεύεις ν' ἀργήσῃς ;

— Ἡ κυ[illegible]ία Ἐρτιέ, ποὺ ἤτανε μαθημένη ν' ἀκούῃ κάθε μέρα τὰ ἴδια στερεότυπα λό[illegible]για, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της ἀδιάφορα τάχα...

— Οὔτ' ἐ[illegible]νὸ δὲν ξέρω τὶ θ' ἀποφασίσω... εἶπε. Μιὰ φορά, τ' αὐτοκίνητο δὲ θὰ [illegible]τὸ χρειαστῶ.

Ὁ ἄντρας [illegible]της τὴν κοίταξε κατάματα, κατσουφιάζοντας.

— Μὴ Ἐ[illegible]δμόνδε, τοῦ εἶπε, τότε ἡ γυναίκα του λιγάκι ἀγανακτισμένη. Πότε θὰ πάψουν ἐπὶ τέλους αὐτὲς οἱ ἀνακρίσεις ; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις πὼς γ[illegible]νησαι γελοῖος μὲ τὶς ἀδικαιολόγητες ὑποψίες σου ;

Ὁ Ἐδμόν[illegible]δος ἔβαλε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ γελάσει.

— Στ' ἀσ[illegible]τεῖα τῶλεγα, Ἐνριέττα μου, ἀστειευόμον... Ἀντίο.

Τὴν πλησι[illegible]σε, τὴ φίλησε κ' ἔφυγε μ' ἀργὸ βῆμα. Ἐκείνη ἔμεινε λίγες στιγμὲς σ[illegible]κεπτική... Τὸ δυστυχισμένο τὸν Ἐδμόνδο !... Τὸν εἶχε πάρει χωρὶς ἔρωτα [illegible]μ' ἐπειδὴ τῆς ἄρεσε πολὺ ὁ ἔρωτας, τὸν ἐπρόδιδε. Ἐκεῖνος τὴν ὑπ[illegible]οπτευόταν πάντα, μὰ δὲν κατώρθωνε νὰχει σοβαρὲς ἀποδείξεις στὰ χ[illegible]ρια του.

Ἡ Ἐνριέ[illegible]τα φυλαγόταν πάντα ἀπ' τὶς κακοτοπιὲς αὐτὲς γιατὶ φοβόταν τὸ σκάνδ[illegible]αλο καὶ τὸ διαζύγιο.

Σὲ λίγο, ἀ[illegible]νοίβηκε στὸ δωμάτιό της κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται νὰ βγῇ ἔξω. Κοιτάχτ[illegible]ηκε καλὰ στὸ μεγάλο καθρέπτη, κ' ἔμεινε ἱκανοποιημένη. Χρόνια ὁλόκλ[illegible]ηρα εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς ὀμορφότερες γυναῖκες τοῦ Π[illegible]αρισιοῦ, μά τώρα τελευταίως τὴν βασάνιζε ἡ σκέψις πὼς δὲν θ' ἀργοῦσ[illegible] ἡ μέρα ποὺ θὰ μαραινόντουσαν τὰ κάλλη της... Μολαταῦτα γιὰ τὴν ὥρα [illegible]ταν ἀκόμα ὡραία. Ἐξάλλου τὴν ἀγαποῦσε βαθειὰ κάποιος νέος, ναὶ ἕνας [illegible] νέος πολὺ πιὸ μικρὸς μάλιστα ἀπὸ αὐτή. Δυὸ χρόνια ποὺ γνωρίζονταν, [illegible] Ἐνριέττα ἦταν ἡ μόνη σκέψη του, ἡ λατρεία, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς του. Κ[illegible]αὶ ἡ θερμὴ αὐτὴ ἀγάπη ἦταν γιὰ τὴν Ἐνριέττα ἡ κ[illegible]αλύτερη ἀπόδειξη πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ὡραία —

Συμπλήρ[illegible]σε τὸ βάρεμο τοῦ προσώπου της καὶ κατέβηκε τρε[illegible]άτη τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ της. Θὰ τὴν περίμενε [illegible]ὁ ἀγαπημένος της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κάνῃ νὰ βασα[illegible]νιζεται. Ἐκείνη, ποὺ ἄλλοτε, τῆς ἄρεσε νὰ πηγαίν[illegible]ῃ πάντα ἀργότερα στὰ ραντεβοῦ γιὰ νὰ τυραννῇ τοὺς [illegible]φίλους της, δὲν ἤθελε τώρα ν' ἀφήσῃ νὰ χαθῇ οὔτε [illegible] μιὰ στιγμή. Καταλάβαινε πὼς ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ [illegible] μόνος ποὺ εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινὰ στὴ ζωή της.

Φώναξε ἕν[illegible]α ταξὶ καὶ εἶπε νὰ τὴν πάῃ στὸ Πασσύ. Μόλις ἀντ[illegible]ίκρυσε ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἐρωτικὴ φωλιά τους, τὴν [illegible]ἔπιασε γλυκειὰ συγκίνηση.

***

Χτύπησε [illegible]ἡ πόρτα. Τῆς ἄνοιξε ὁ ἀγαπημένος της καὶ ἡ Ἐ[illegible]νριέττα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Βερνά[illegible]δε μου ! ἀγαπημένε μου Βερνάρδε !... Τὶ εὐτυχισμένη [illegible]ἡ ποὺ εἶμαι ποὺ ξαναβρίσκομαι κοντά σου !... Μὰ τ[illegible]ί ἔχεις ;... Θεέ μου !... Τί σοῦ συμβαίνει !... Γιατὶ [illegible]δὲ μ[illegible]λᾶς ;... Γιατὶ δὲ μ' ἀγκαλιάζεις καὶ οὐ δπως [illegible]πάντα ;

Μὰ κεῖνος [illegible]στεκόταν ὄρθιος μὲς στὴ μέση τοῦ μικροῦ καὶ [illegible]κομψοῦ δωματίου μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

— Ἔχω [illegible]κάτι σοβαρὸ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω, τῆς εἶπε τότε. Στὴν ἀρχὴ εἶπα νὰ κάτσ[illegible]ω νὰ σοῦ γράψω, μὰ ὕστερα σκέφτηκα πὼς καλύτερα ἤτανε νὰ σὲ δῶ, νὰ [illegible]μιλήσουμε μαζύ... Ἴσως τὸ γράμμα μου νὰπέφτε στὰ χέρια τοῦ συζύγ[illegible]ου σου.

Ἡ Ἐνριέ[illegible]τα τὸν κοίταζε φοβισμένη, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της.

— Μά, τί [illegible]σημαίνει αὐτὸ ; τὸν ρώτησε τέλος μὲ σβυσμένη φωνή. Τί συμβαίνει, Βε[illegible]ρνάρδε ; θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα...

— Ἠσύχα[illegible]σε, Ἐνριέττα... Δὲν ξέρω πὼς νὰ σὲ πείσω πὼς αὐτὸ ποὺ κάνω τώρα πε[illegible]ρνοξενεῖ καὶ σὲ μένα πολὺ μεγάλη λύπη... Μὰ ἡ ἕνωσή μας...

— Ἀχ ! [illegible]Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιὰ !...

— Σὲ πα[illegible]ρακαλῶ, Ἐνριέττα...Φανοῦ λογική... Πρέπει ν' ἀντιληφθῇς καὶ σὺ τὴν κα[illegible]τάσταση.. Ναί, ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά, θὰ φανῇς λογική... Πρέπει [illegible]νὰ λείψω γιὰ λίγον καιρό... Ἡ οἰκογένειά μου θέλει νὰ μὲ παντρέψῃ... Ἐ[illegible]ίμαι ἀκόμα νέος, μὰ τὰ χρόνια περνᾶνε γλήγορα, καὶ ἴσως ἔρθῃ μιὰ μέρ[illegible]α ποὺ θὰ μετανοήσω ἐπειδὴ δὲν ἄκουσα τοὺς γονεῖς μου...

— Θεέ μο[illegible]υ ! Μὲ μ' ἀγαπᾶς πιά ! ξανάπε ἡ Ἐνριέττα πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς.

Κ' ἔπεσε [illegible]σὸ ντιβάνι, σκεπάζοντας τὸ κεφάλι μὲ τὰ μαξιλαράκια, κλαίοντας σπ[illegible]αραχτικά. Ὁ Βερνάρδος ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ ψυχρά, λογικά. Ἴσως κ[illegible]ατὰ βάθος νὰ εἶχε συγκινηθῇ λίγο απ' τὸν πόνο τῆς φίλης του, ἴσως μάλ[illegible]ιστα νὰ εἶχε κολακευθῇ βλέποντας πως τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ. Μὰ ἔπ[illegible]ρεπε νὰ κόψουν τὶς σχέσεις τους. Καὶ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο ἄρχιζε νὰ [illegible]βρίσκῃ ἐνοχλητικὴ τὴ φίλη του, μὲ τὶς κλάψες καὶ τὰ παράπονά της. Γιατὶ ἔρμως νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν καταλάβῃ. Μήπως δὲν εἶχε κ' ἄλλους [illegible]φίλους πρὶν ἀπ' αὐτόν ; Μήπως τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ τὴν ἀ[illegible]γαποῦσε μέχρι τάφου ;

Ἄξαφνα [illegible] Ἐνριέττα σηκώθηκε ὄρθια. Ὅλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ τους. Αὐτὸ τό[illegible] καταλάβαινε πολὺ καλά.

— Ἔστω[illegible] .. Ἄς εἶνε κ' ἔτσι... εἶπε μονάχα. Πηγαίνω.

Κ' ἔφυγε ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη ποὺ τὴν ἔκαιε ν' ἀνατριχιάσῃ ! Πόσο τὴν εἶχε ἀλλάξει ὁ πόνος ὀλίγων στιγμῶν !..

Ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο. Σταμάτησε ἕνα ταξὶ κ' ἔπεσε στὸ κάθισμά της ἀναίσθητη ψιθυρίζοντας στὸ σωφὲρ ποὺ τὴ ρώτησε ποῦ ἤθελε νὰ τὴν πάῃ:

— Ὅπου θέλεις.

***

Ὅλα χάθηκαν πιὰ γι' αὐτήν... Πρώτη ἡ ἀγάπη της... κ' ὕστερα ἡ ἐμορφιά της. Τὸ πρόσωπό της τὴν ἔκανε τώρα νὰ φοβᾶται, καθὼς τὸ κύταζε μέσα στὸ μικρὸ καθρέφτη τοῦ αὐτοκινήτου. Τὰ δάκρυα τὸ εἶχαν ξεπλύνει ἀπὸ τὰ χρώματα... Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη κατάλαβε πὼς πλησίασε πιὰ ἡ ὥρα ποὺ οἱ ἄντρες θὰ τὴν κύτταζαν μ' ἀδιαφορία... Καὶ ὁ Βερνάρδος πρῶτος τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ τὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀλήθεια.. Πάει πιὰ, τελείωσε ἡ ἐρωτική της ζωή... Τίποτε πιὰ δὲν τῆς ἔμενε ἀπ' τὴν παλιὰ ἐμορφιά της. Ἔκλαψε λίγο ἀκόμα, ὕστερα ἔφτιαξε λίγο τὸ πρόσωπό της καὶ εἶπε τοῦ σωφὲρ νὰ σταματήσῃ. Ἤθελε πολὺ νὰ περπατήσῃ, νὰ περπατήσῃ, νὰ ἀποκοιμήσῃ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς της μὲ τὴν κούραση τοῦ κορμιοῦ της.

Καὶ περπάτησε κάμποσο, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ἡ ἴδια ποῦ πήγαινε, προσπαθώντας νὰ ἐπιβληθῇ στὰ ταραγμένα της νεῦρα, ν' ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἠρεμία τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ τὴν εἶχε βρεῖ... Μὰ ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ τώρα ποὺ ἔβλεπε πιὰ καὶ μόνη της ὁλοκάθαρα πὼς ἔπαψε πιὰ ν' ἀρέσῃ ; Τί νὰ κάνῃ στὸ ἑξῆς γιὰ νὰ περνάῃ μὲ γαλήνη τὶς μελαγχολικὲς ὧρες τῆς μοναξιᾶς της ; Πῶς νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση ὅτι τ' αὐτιά της δὲ θ' ἀκούσουν πιὰ ἐρωτικὰ λόγια, ὅτι ἡ ψυχή της δὲ θὰ ξαναμεθύσῃ ἀπ' τὸ δυνατὸ πιοτὸ τῆς ἀγάπης ;

Ἄξαφνα, εἶδε σ' ἕνα ρολόϊ πὼς ἦταν ἡ ὥρα ὀχτὼ... Μὰ ποῦ βρισκότανε ; Περπατοῦσε τόσην ὥρα στὴν τύχη... Προχωροῦσε κατὰ τὰ προάστεια ! Σταμάτησε ἕνα ἄλλο ταξὶ καὶ ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ της. Θὰ ξαναγυρνοῦσε σπίτι της, θὰ ξανάβρισκε τὸ σύζυγό της, καὶ θὰ τὤπερνε ἀπόφασή πὼς ἡ ζωή της ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ ἦτανε μιὰ ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή, κρύα καὶ μονότονη, χωρὶς καμμιὰ περιπέτεια..

— Ὁ κύριος εἶνε στὸ γραφεῖο, τῆς εἶπε ἡ καμαριέρα της, μόλις τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Ἡ Ἐνριέττα ἀνέβηκε πάνω.

Ὁ Ἐδμόνδος Ἐρτιὲ πηγαινοερχόταν νευρικὰ πάνω-κάτω στὸ γραφεῖο. Φαινόταν τόσο θυμωμένος ποὺ ἡ γυναίκα του τον φοβήθηκε μὲ τὰ σωστά της.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τῆς φώναξε μόλις τὴν εἶδε. Ἡ ὥρα εἶνε ὀχτὼ περασμένες... Ποῦ ἤσουν ; Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ; Ἀπάντησέ μου: Ποῦ ἤσουν καὶ τὶ ἔκανες ; Σὲ κανένος φίλου σου, βέβαια, ἔ ;.. Μὲ ἀπατᾶς !... Χρόνια τώρα μ' ἀπατᾶς !...

Κ' ἐγὼ ἀμφέβαλα πάντοτε,σὰν ἠλίθιος.Εἶσαι χειρότερη ἀπὸ τὴν πιὸ κοινὴ γυναῖκα !...

Μὰ πέμου, ἐπὶ τέλους, ποὺ ἤσουν ; Μὲ ποιὸν ἤσουν ;

Ἐκείνη ἀνασήκωσε τεμπέλικα κι' ἀδιάφορα τοὺς ὤμους καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Μὰ γιατὶ κάνεις ἔτσι ; ἐπειδὴ ἄργησα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ; Γιατὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τὸ καταλάβῃς πὼς γίνεσαι γελοῖος μὲ τὶς ἀδικαιολόγητες ὑποψίες σου ;

Καὶ ἀφήνοντάς τον κατακίτρινο ἀπ' τὸ θυμό του, πῆγε καὶ κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό της.

Καταλάβαινε πὼς εἶχε παρηγορηθεῖ λιγάκι μὲ τὸ θυμὸ τοῦ ἀνδρός της.. Δὲ θᾶχασε λοιπὸν τὴν ὠμορφιὰ καί τὴ γοητεία της, ἀφοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ζηλεύει ὁ ἄντρας της...Καὶ ἀποφάσισε νὰ μην τοῦ πῇ τίποτα, νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀκόμα νὰ βασανίζεται μὲ τὴ ζήλεια καὶ τὶς ὑποψίες του γιὰ νᾶχῃ ἀκόμα ἡ δυστυχισμένη τὴν παρηγοριὰ πὼς δὲ γέραασε τόσο, πὼς ἔχει πάλι ἐλπίδες νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανένας ἄλλος, γιὰ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ζῇ στὴν μεθυστικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ψευτιᾶς, τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀγάπης...

Φρειδερῖκος Μπουτὲ

*

ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Τοῦ **Ρεμὺ ντὲ Γκουρμὸν**

Σὰν τὸ λαιμό σου εἶνε λευκό, Σιμώνη μου, τὸ χιόνι,
τὸ χιόνι εἶνε λευκὸ καθὼς τὸ γόνα σου, Σιμώνη.
Σιμώνη μου τὰ χέρια σου κρῦα εἶνε καθὼς τὸ χιόνι,
κρύα σὰν τὸ χιόνι κι' ἡ φτωχὴ καρδιά σου εἶνε, Σιμώνη.
Τὸ χιόνι μόνο ἀπὸ πυρὸ φιλί, Σιμώνη, λυώνει,
λυώνει σου μόνο στὸ στερνὸ φιλὶ ἡ καρδιά, Σιμώνη.
Πάνω στῶν πεύκων τὰ κλαδιὰ θλιμμένο εἶνε τὸ χιόνι,
καθὼς κάτω ἀπ' τὴν κόμη σου τὸ μέτωπο, Σιμώνη.
Σιμώνη, ἀπόξω στὴν αὐλὴ τ' ἀδέρφι σου τὸ χιόνι
κοιμᾶται,εἶσαι τὸ χιόνι μου κι' ἡ ἀγάπη μου,Σιμώνη.